

Alvão das Várzeas, januari 2006

Lieve allemaal,

Jullie hebben al een tijdje niets meer van ons gehoord, en zijn natuurlijk toch nieuwsgierig naar ons wel en wee! Daarom even een bericht uit Portugal. Vanaf 29 november 2005, toen Hans en ik het definitieve koopcontract tekenden van onze Quinta de Moenda is het erg hectisch geweest. Dat was het daarvóór ook al. Want wie zich, zoals wij, een 'liefde op het eerste gezicht' niet wil laten ontgaan, moet natuurlijk snel en adequaat handelen! Nou en dat hebben we geweten..

Ik zal jullie de details besparen van de met talloze hindernissen bezaaide aanloop tot de definitieve aankoop. Dat is normaal gesproken een feestelijke gebeurtenis die de verkopers en kopers met champagne beklinken, althans, in mijn fantasie. In ons geval ontptopten de Engelse eigenaren zich echter onmiddellijk na de mondelinge overeenkomst in juni tot regelrechte marktkooplui die alles, tot en met de authentieke molenstenen en destilleerketels behorende bij deze watermolen, op E-bay wilden zetten. Toen Hans daar een stokje voor stak ("Als jullie dat doen, gaat de koop niet door. Dit is cultureel erfgoed en daar blijf je vanaf"), werden ze nog chagrijniger – totaal blut, dus wat wil je - en lieten de tuin, het huis, de appartementen en het zwembad helemaal voor wat ze waren. De afgelopen week hebben ook mijn zus Janine en zwager Frank aan den lijve ondervonden wat dat, al zwoegend op ons landgoed (jaja!), betekende: de ooit zo weelderige moestuin was totaal overwoekerd, de fruitbomen stonden er verwaarloosd bij, de wijn- en kiwiranen waren al in geen tijden gesnoeid, in het kippenhok lag een half vergane kip en her en der lagen, onder dikke lagen aarde en stenen, metalen hekwerken, oude deuren, oude toiletputten en verweerde balken. De vorige eigenaren hadden ook het huis al als een beestenstal achtergelaten, en je kon nog wekenlang de drie honden, vier katten en kanaries ruiken. In de appartementen waren, bijvoorbeeld, de ontdoode koelkasten al in geen maanden schoongemaakt.

Nu is schoonmaken niet mijn 'forte', maar dit kon ik toch niet over mijn kant laten gaan! Met Ine was ik midden november al afgereisd naar Portugal om vanuit één van de appartementen een oogje in het zeil te houden. Kors was een paar dagen vóór de koop met Hans meegevloden naar Porto. Gezamenlijk boenden en schrobden en veegden we de troep zo goed en zo kwaad mogelijk weg. Symbolisch genoeg regende het de eerste nacht dat we in onze eigen quinta sliepen zo hard, dat de beken en de rivier buiten hun oevers traden, en het land in één keer werd schoongespoeld. Nu konden we pas echt opnieuw beginnen! Hans kon na de koop maar een week blijven, omdat er van alles moest worden geregeld rondom ons huis in Den Haag en hij nog officieel tot 1 januari 2006 bij het Nederlands Fotomuseum werkte. Omdat ook hier allerlei zaken, zoals het inschrijven van onszelf en van het onroerend goed, oprichten van een bedrijf, verzekeringen, invoeren van een auto enz. in gang moesten worden gezet, was het een erg drukke en spannende week. Maar daarna was ik hier 3 weken, tot de kerst, alleen. En dan móet je wel: naar het dorp fietsen op mijn Batavus, in steenkolenPortugees uitleggen wat je wilt, de auto in de vrieskou aan de gang krijgen, gas en diesel voor de centrale verwarming bestellen, wachten tot het ook daadwerkelijk wordt geleverd (kan de volgende dag zijn, maar ook niet), potentiële gasten rondleiden, 'gesprekken' voeren met de vrouwen uit het dorp die bedolven onder de heide voor de varkensstal langslopen op weg naar hun moestuinen verderop, reserveringen inschrijven, mailtjes beantwoorden en soms huilend het thuisfront bellen. Maar toen onze eerste - Portugese - gasten hier oud&nieuw kwamen viëren, was de kop eraf.

Hans was in januari drie weken hier en is nu weer in Den Haag, na een reis naar het bitterkoude Georgië, waar de conservering van het fotoarchief van Ermakov nog steeds in volle gang is. Hij houdt er de supervisie over de werkzaamheden, maar kan ondertussen niet wachten om zich nou eens definitief hier te vestigen. Want de zon schijnt, de lucht is kraakhelder, de omgeving is prachtig en de mensen zijn erg aardig. En dan die rivier.. en dat steeds maar wisselende uitzicht. Het is echt grandioos hier.

Zoen van Josephine & Hans